

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS
SARANDI 203
AL COSTAT DEL CORREO

PERIODICH SENMANAL Y LITERARI

SUSCRICIÓN ADELANTADA
Ciutat ps. 0.50
Companya » 0.60
Exterior » 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, 14 JUNY DE 1885

Lo provincialisme

I

A bon hora hem arribat á ocupar nostre lloch entre los periódichs provincials espanyols d' aquesta ciutat.

Havem arribat just, pera empendre ab decisió nostra patriótica propaganda.

Lo 31 del passat, nostre col-lega «La Voz Asturiana» publicá un ben escrit article ab lo epígrafe *Provincialismo*, degut á la ben trempada ploma de nostre compatriota lo doctor En Rafel Calzada.

Fins eix dia lo nostre col-lega no havia batallat ab tanta resolució, per mes que son comportament haja sigut sempre asturiá.

Ab l' article del diumenge, ha acabat de donar son programa franch y expressiu, respecte de sa missió.

Nosaltres, que busquem lo mateix qu' ell busca, nosaltres que volem estimar y enaltir molt á nostra Catalunya, pera estimar y enaltir á Espanya, no podem menys que felicitarlo per sa franca declaració, porque ella es la nostra mateixa.

Tal vegada, no hauria faltat algun sabi, d' aquestos inflats que corren avuy dia, que 'ns hauria critiquejat si havesem sigut los primers en dir lo que ha dit nostre compatriota asturiá, porque com ells dihuen que nosaltres los catalans volem separarnos de las demás provincias espanyolas, porque demanem que nostra historia bona ó dolenta quedi consignada en l' historia general d' Espanya, porque demanem que acabi lo monopoli absorbent de la metròpoli, porque vo-

lem lo dret d' administrarnos nostra casa sens necessitat de nulitats imposadas, que ni 'ns entenen ni 'ns comprenen; si nosaltres havessem dit tot lo que diu «La Voz Asturiana,» com que ho hauriam dit en catalá y ab franquesa catalana tal com ho sent nostre cor, nos haurian tractat de separatistas, retrógados, etc., si no havessen baixat á lo llenguatge de l' insult com acostuman, pera rebatrer nostres arguments. Demana lo articulista de la «Voz Asturiana,» parlan en tesis general: ¿Perqué 's mort per la patria?

«Preguntiu cada hù á son propi sentiment. Se mort porque alli hi ha nostre llar, nostre familia, los sérs á qui nostre cor mes estima y fins los interessos mes necessaris á nostra vida; porque alli hí ha la provincia, millor dit, *la regió* que nos ensenya nostre rondalla de diferenta manera que 'n cap altre, y nos dóna carácter, y costums, y fesomia y fins manera d' esser que pocas vegades poden ser desconegudas; per fi, porque alli hi ha lo conjunt d' institucions, de lleys, hábits y recorts que, ja se anomenan historia, legislació, tradició, art, industria, literatura; formant ensemps aixó qu' es diu la *nacionalitat*, qual honor y grandesa es l' eterna preocupació de tots y cada un de 'ls que la constitueixen.»

Aixís explica lo doctor Calzada son amor á la *regió* Asturiana, sa pátria, y aixís entenem nosaltres que deu esser.

Tan debó que nostres col-legas provincials prenguin peu d' aqueix tema y tots plegats poguem infiltrar cadascú á sos paysans l' amor á la familia, al poble, á la provincia, á la regió y á la pátria! Tant debó que fent tots plegats aquesta sana propaganda per iguals vias encar que ab diferent llenguatge poguem lograr l' unió compacte de tots nostres compatriotas.

Avuy se fá notar un gran moviment regio-

nal en totes las provincias del nord d' Espanya y los fills d' aquelles mateixas provincias que viuen aquí, no dehuen passar per alt tan patriotich moviment, puig ell va encaminat á reconquistarnos lo que sens motiu de cap mena nos ha robat l' absorvent metròpoli: aixó es, la fesomia provincial.

J. B.

JOCHS FLORALS EN 1885

La institució dels Jochs Florals en nostre terra ha celebrat enguany ab major esplendides que 'n altres la festa de la distribució de premis.

El mes en que la naturalesa 's presenta més bonica es l' escullit pera que 'ls poetes catalans celebrin la renovellada festa de nostra literatura, festa que 'ls racionalistas madrilenyos combateren ab tanta cruesa.

L' Ajuntament de Barcelona, ja d' antich temps aymador de la Gaya ciencia es el protector de la festa poètica dels Jochs Florals, pera la cual ofereix tots los anys, los tres premis ordinaris que son:

1er una *Englantina d' or*;

2^m una *Viola d' or y d' argent*, y

3er una *Flor natural*, cual premi s' anomena de honor y cortesía y que 'n recordansa d' antichs usos, lo poeta qu' obtinga aqueix premi, deu ferne present 'n l' acte, á la dama de sa elecció, la cual queda proclamada reyna de la festa, y encarregada de donar las joyas als guanyadors

Vingut, donchs, lo d' a 3, primer diumenge del mes de Maig, la gran Sala de contractacions de Llotja, s' omplená d' una lluhidísima concurrència.

La sala estava decorada ab la riquesa, bon gust y elegancia ab que están acreditats de molts anys 'n aquella ciutat los germans Vilanova.

L' estrado se colocá aquest any, junt á 'l mur que corresponent á la plassa de Palacio, per cual motiu 'l públich tingué qu' entrar per la porta del carrer del Consulat.

En 'l centre de l' estrado, s' aixecaba 'l trono pera la Reyna de la festa, baix rich dossier de vellut carmesí ab franjas y sarrells daurats, rematant ab una corona condal.

A un y altre costat 's veyan en la paret,

llápidas ab los noms de los escriptors catalanistas morts durant l' any passat, llegintse á la dreta 'ls de Francesch Anglada, Pascual Porta y Narcís Fajes, de Roma y á l' esquerra 'ls de Manel Milá y Fontanals, Tomás Aguiló y Joaquim Sitjar.

En front del trono y cap 'l centre s' hi veyan 'ls sitis dels senyors Mantenedors y autoritats y junt á las gradas del estrado 'l buste d' En Manel Milá y Fontanals, adornat de llaurer.

A las dotze del matí s' obriren las portas, entrant 'ls convidats al s' de la música del Ajuntament y entregant á las senyoras un ramet de flors.

Ben prompte s' omplená la Sala, sent insuficients 'ls sitis per lo gran nombre de personas que 's presentaren.

A la una de la tarde, la marxa del Rey D. Joan tocada per la banda municipal, anunciá l' entrada de la comitiva oficial en la que figuraban á mes dels Mantenedors, una comissió del Ajuntament formada per los senyors Planas y Casas, Rossello y Vehils. Al poch rato 's presenta 'l senyor Bisbe, don Jaume Catalá, el qu' ocupa la presidencia y obrí la sessió en castellá.

Acte seguit lo president del Consistori don Vicens Wenceslau Querol, pronunciá un important discurs.

Acabat aquest, lo senyor Vallés y Ribot s' acostá al busto de 'n Milá y Fontanals y llegí *La complanta d' En Guillem*, una de las més inspiradas poesias d' aquest sabi literat y que LA GRALLA publicarà en un de sos números vinents.

Desseguida s' aixecá tot l' honorable cos de Adjunts, lo Consistori y las Autoritats, y adelantanse 'l senyor President, coroná la estàtua d' En Milá y Fontanals, dirigint á sa memoria paraulas que foren rebudas ab molts aplausos.

Després de l' extensa y ben escrita Memoria que llegí lo Secretari del Consistori don Joseph Ixart, se passá á la obertura dels plechs que conteniun los noms dels autors premiats y á la lectura de los treballs qu' havian obtingut premi, en la forma següent:

Flor natural: Premi. *Lletra de convit*—Lema: *Amorosa* de D. Pere Bertran y Bros (llegida per lo ap'audit actor del Teatro Catalá D. Teodor Bonaplata.)

De prompte un jove lluhit
entra al bell mitj de la sala,
y un cop vénia feta al Rey
li fa saber l' arribada
del príncep Abd-el-Rahman:
Al-Hakem desseguit mana
qu' entrin son fill y 'ls guerrers
que venent de llunyas platjas,
y á sa senyal romp l' orquesta
en un himne qu' entussia.

(Seguirá)

JOSEPH M. OLLER

Bahia Blanca (R. A.) Juny 7 de 1885

Lo catalá segons molts 'l parlan

Pues si señor, lo catalá fa cada dia nous progressos. Ja no n' hi ha prou que tinguem totas las paraulas en nostra llengua per expressar lo que volem y lo que sentim. L' hi hem anyadit una tan gran colecció de noms castellans, que si alguns *puristas* de nostra parla nos escoltessin quedarian esgarrifats.

Y lo mes bonich que es tan forta la costum una volta un s' ha *americanisat*, son tants los disbarats que dihem y que 'm fem tan poch cas, que lo millor dia tindrem de confeccionar un diccionari nou, si, senyors, nou, puig dintre alguns anys, si continua aquesta mania d' estraferho tot, no 'ns podrem pas entendre ab 'ls nostres paysans que vinguin de Catalunya.

Perque no ho atribuhixin á exageració, vaig á exposar alguns exemples de nostre modo de parlar y que son d' aquells que vostés hauran escoltat moltes vegades, naturalment corretgits y aumentats segons la forsa de cada individu.

Comensem.

¿Vol anar vosté á la cantonada perque ha d' esperar á un amich? Donchs no l' entendran fas sino diu á *l' asquina*.

¿Que vosté tè necessitat d' encendre 'l cigarro? Demani á qualsevol paysá *palitos*. A casa son tan atrassats que 's creurian que 'ns referim á trossets de fusta! Aquí, no senyor: representan 'ls *mistos*.

A totas parts l' aygua 's treu del pou ó de

la cisterna ab una galleda. A Montevideo aixó mateix nosaltres ho fem ab *balda* y ja no seria crestallina si no procedís del *alquiba*. Sens dupte que deu esser per donar més importancia á 'l gran element dels *almaceneros*.

¿Qué vol vosté saludar á una persona? Ho farà ab lo *sombreru*. Aquí 'l nom de barret ja ha passat de moda.

Y si es per béurer? desseguida li dirán que es *lu que toma*, y de segur que no ho farà vosté ab got; no senyor, haura de ferho ab *copa* y no será tampoch de l' ampolla d' ahont beuran, sino de la *butella*.

Ni ha també molt aficionats á menjar *asadu*. La paraula rostit ha d' esser de mal efecte quan aquí ja no s' usa.

Aixó sense contar molts altres que sols los separa de l' habitació d' un amich un *tabica*, y que la *cucina* de que 's serveixen está construïda de *madera*. Los noms de cuina, embá y fusta los tenim borrats completament del diccionari.

Y que 'm contan d' aquells que ab molt d' aplom li diuen á vosté que á sa casa tenen *saguan*?

Y dels que van al teatro, si 'ls hi pregunta vosté qu' és lo que mes 'ls hi ha agradat de la funció? Ja poden sopusá la contestació, naturalment... *la pati-pieza*.

Y aquells que troban lo vi bó perque té gust d' *ura*, olvidantse del pobre *rahim* qu' es 'l que paga la festa?

Si tingués de dir tots los noms que estraferm ni hauria pera omplirne un llibre.

Diguinme ara si no tinch rahó al dir que, si seguim en aquest pas, ab aquest sistema de estrafer lo catalá, ben prompte de déu paraulas 'n pronunciarem sis de castellanias y 'ns veurem també forsosament obligats á demanar que 'ns fassin un diccionari pera los catalans espargits per l' América.

Pero, aixó si, si 'ns tocan lo amor propi..... direm que som catalans, molt catalans, sens ficarnos que som los primers en oblidar nostra parla, en mistificarla ab noms que per res necessitem quan 'ns expressem en nostra llengua y que més encara, sembla trovem plaher en ferho, moltes voltas, per demostrar, si es algun desconegut, que estém ja *americanisats*

ENRICH RAFOLS.

PIFIAS

Ab molt gust recomanem á nostres llegidors la poesia *La gran lunyina*, que desde Bahía Blanca 'ns ha enviat lo conegut catalanista En Joseph Mª Oller.

LA GRALLA ha tingun azeptació fora d'aquesta República, no per lo que valgue lo que nosaltres fem, sino per lo que val l' idea que 'ns alenta.

En lo primer nombre, publicarem una carta de lo director de l' endormida *Aureneta*, de Bons Aires, avuy, publiquem part d'una poesia d' En Oller y qui sab si demá publicarem quelcom d' En Daussá ó d' En Sunyol, per mes qu' aquest amich, com ho feu l' Aleu, s' excusi de no tindre temps, en carta que tenim en nostre poder.

¡Avant paysans! ja que los redactors de LA GRALLA, no tenim forsas per aixecar la publicació fins ahont nosaltres voldriam, ab vostre ajuda, no duptem ni un moment que hi arribarem. ¡Avant, donchs!

Segons se 'ns ha dit, la Junta Directiva del «Centre Catalá» ha notificat á la comissió encarregada de fer lo programe d' inauguració, que posés tot l' empeny necessari pera que aquell (lo programe) fos tot lo més catalá possible.

Es un acord que no podem menys que celebrá, puig al propi temps qu' és com deu esser, ja que la Societat es catalana, y segons lo reglament la parla oficial també, seria un contrasentit que lo dia de l' inauguració, lo «Centre Catalá» no tingués la fesomia que l' hi pertoca.

Nos alegrem d' aytal determinació, y creyem que com nosaltres, s' alegrarant la majoria dels socis.

Nostre Redacció ha sigut obsequiada ab un magnífich retrato del malaguanyat poeta francès En Victor Hugo, per la direcció de nostre il·lustrat company «El Indiscreto.»

La litografia Godel pot estar orgullosa de la seva obra, puig es un dels treballs més acabats qu' hem vist sortir de sos tallers, los que dia á dia van posantse al nivell de los d' Europa.

La correcció del dibuix y la ben insertada

distribució de sombras, fan de lo cuadro de que parlem una verdadera obra d' art.

Recomanem á nostres llegidors l' adquisició d' aqueix retrato, puig al propi temps que ben encuadrat pot servir d' adorno, tindrán l' efigie d' un de los homes més célebres de nostre sigle.

Rebin lo Director y l' Editor de «El Indiscreto» nostres més espressivas gracias, per son regalo.

VUYTS Y NOUS

Un pagés 's confessava d' haver saltat dintre d' un hort y d' haverse fet un panxó de figas. Lo confés l' hi doná per penitencia una part de rosari.

Quan ja se n' anava, lo pagés se repensa, torna arrera y s' acosta al confessionari. Lo confés treu lo cap y l' hi pregunta:

—Qué hi ha? Qué voleu?

—Deya, pare, si vosté volia qu' en Hoch d' una ne passés duas de parts de rosari y avuy cap al tart, ja qu' es diumenge y no tinch res que fer, me 'n varia un altre panxó.

A un borratxo qu' arrivava fatigat á certa casa, li oferiren un vas d' aigua.

—¿Aigua?—digué ell.—Estém renyits.

—¿Y aixó, qu' us n' ha fet alguna.

—No, senyors, no; estém renyits de resultas de no havernos dit may res.

—Déu los quart. ¿No hi fora 'l amo?

¿Si senyo, ¿qué s' ofereix?

—Vosté m' ha portat un compte?

• De la roba que l' hi fet.

—Pues fill méu jo no li pago.

—¿Que no me 'l paga? ¿Perqué?

—Perque jo sé d' un refran que diu molt sabi y discret:

«Qui la fassi que la pagui.»

Vosté es qui ha fet lo xaqué y vosté haurá de pagarme 'l tant prompte l' hi vingui bé.

Una cambrereta plorava confiant la seva desgracia á la mestressa.

—Veyam,—deya aquesta ab tó bondadós.—

Lo senyor Bertran élegi reyna de la festa á la bella y distingida senyora Isabel Lopez de Güell qui passá á ocupar lo silló presidencial y feu entrega dels premis á los demés escriptors llaurejats.

Primer accésit: *L' hereu del hivern. Ecce Homo* del senyor Apeles Mestres y llegida per lo senyor Blanch.

Segon accésit: *L' anyell de Pasqua. Pit y fora* del mateix autor.

Menció honorífica: Una *Marina* del senyor Aguiló.

Englantina d' or—Premi: *Ferran V*, de don Ramon Picó y Campamar, llegida per lo senyor Blanch, que fou estrepitosament aplaudida.

Primer accésit: *Testament* de D. Jascinto Torres y Reyató.

Segon accésit: *Renaixensa* de D. Joaquim Riera y Bertran.

Viola d' or y argent—Premi: *La Campana nova*, de D. Ramon Bassegoda, llegida per lo senyor Blanch.

Primer accésit: *La creu del terme*, de D. Anton Bori y Fontestá.

Premi del «Centre Catalá: *Patria—Quan la mare va endolada es quan creix l' amor dels fills*, original de 'n Francesch Matheu, 'l qual va llegirla, essen interromput varias voltas per los aplausos de la concurrència. Al acabar la composició, eminentment patriótica, eran aquells tan estrepitosos y 'ls crits demanant que 's llegis de nou tan continuats y unánims, que l' autor 's vegé obligat á repetir duas estrofas.

Prosa: Premi de la «Associació d' Excursions Catalana»—*Costums de Catalunya*, de don Joan Segura, prèbere.

Per haber obtingut los tres premis ordinaris, segons ho marcan 'ls Estatuts de la Institució, fou proclamat *Mestre en Gay Saber*, lo senyor don Ramon Picó y Campamar.

S' acabá la festa ab un excelent discurs de gracias del vice-president del Consistori senyor Vallés y Ribot, el qual entre altres cosas expresá sa gratitud á los iniciadors de la festa y á 'ls fundadors de la mateixa, porque aquest any comensan á tocarse 'ls fruits del moviment regional.

Acabá, desitjant la fraternitat de las regions del nord de la Península, ahont se desperta també lo esperit regional, porque cap

de ellas tinga que suïrir jamay 'l despotisme d' una Inglaterra y perque Catalunya no tinga que ser una Irlanda. «Deu no vulga que aixó sucseheixi, anyadí, que si arribés lo cas, demano al cel que aixi com en 1640 tinguerem un Claris, tinguem are un Parnell!»

Ab molts d' aplausos 'l senyor Vallés y Ribot acabá aqueix acte, deixant grats recorts á tots los que van assistirhi.

J. H.

LA GRAN TUNYINA

I

¡Silenci, que 'l Rey escriu!...
¡Ja sabeu qui es Al-Hakem!
Aquell qu' ha escapsat més subdits
que carbassons un cuyner;
lo qui en son palau de Córdova
no vol que soni altre veu
que la del amo, aspre y ronca
com deu ser la veu d' un rey...
mes ¡qui ho diria! fa versos
al amor, dolsos com mel:
també 'l gat que per las ratas
te un genit bastant dolent,
per' miolar á sa famella
més dolsor qu'un dátíl treu.

De prompte 'l Rey deix' la canya
ab que sos gargots exten,
gargots que, si val á dirho,
semblan, tot y ésser mal fets,
mostruari de sangoneras
y d' algunas cosas més.

—¡Ah! Fátima, (exclama al últim)
ponselleta que 'n l' harem
dónas més bauma que 'ls lliris
de la Meca y de Jatreb:
per tu oblido mas batallas,
y més que tot los trofeus
qu' he portat d' ellas, estimo
lo regalo que 'm vas fer
pera provarm' que ton cor
sab sentir tan com lo meu:
¡quina xinel-las, oh Fátima!

¡quin brodat més senyoret!
 ¡Sisquera ab ellas un moro
 pot semblar moro decent!

II

Al-Hakem ab gran finura
 dos dits se fica á la boca,
 y fa un xiulet estrident
 que ressona per tot Córdoba;
 mes no l' ha acabat encara
 que 's veu obrirse una porta,
 y entrar un moro menut
 que s' ajup ab parsimonia
 tot fent saber qu' Alah es gran:
 y Al-Hakem, qu' está de broma,
 li contesta:—Més que tu.
 Lo xich, per tota resposta
 somrihent li ensenya 'ls parpals
 que te devant de la boca.

—Escolta, Abdallah, (fa 'l Rey
 quant sa serietat recobra),
 tu sabs que dins mon palau
 brilla una perla preciosa,
 la més blanca, la més fina
 que may hi haja hagut á sota
 d' aquest camp sembrat d' estels:
 perla que n' es més hermosa
 que 'l mateix sol, qu' ho es tant...
 —¿Vols dir la de la corona?
 —Vull dir Fátima, animal!
 ¿Que no has estudiat retórica?
 ¿Que no saps qué son metàforas?
 ¡Per Alah qu' ets bastant llonzal
 —Jo 'm pensava... (fa Abdallah,
 ja més groch qu' una llimona).
 —¡Com un més fi vol parlar
 pitjó ho fa ab aquets tanocas!
 (exclama 'l Rey, y ja ab calma,
 segueix al cap d' una estona:)
 —Estimo á Fátima, entens?
 y pera darli una prova
 del apreci que li tinch,
 per més que prou bé li consta,
 vull que fassis preparar
 per aquest vespre, ab gran pompa,
 un bon concert, y ab reserva
 que li contis á la mossa
 que 'l faig dar en son obsequi,
 per més que sembli altre cosa.
 A la Reyna, y á sas damas
 y á la Cort, ab cerimonia
 los invitarás dihent
 qu' Abd-el-Rahman ve de Córcega,

y com deu venir triomfant
 vull festejar sa victoria,
 puig ja es sabut que mon fill
 mon coratje ab ma sang pòrta.
 ¿Has entés lo que t' he dit?
 —Si senyor, en mi reposa.
 —Es que per 'xó, si 't separas
 de las ordres que se t' donan,
 te faré saltar la clepsa.
 que semblará una llagosta.
 —Mon senyor, soch ton esclau.
 —Bo es qu' ho sápigas. Té, dóna
 aquesta invitació á la Fátima,
 que 's posará tota tova;
 son versos que m' hi empescat;
 y en aixó Al-Hakem se posa
 á moure 'l cap com dihent:
 «toca 'l dos, que ja destorbas.»

III

Ja preparat está tot
 en la sala *columnaria*,
 y ab ordre, darrera 'l Rey
 entran cavallers y damas
 més brillants que mareperla,
 carregats de coloraynas,
 tant que vist tot d' un tros lluny
 sembla que dintre la sala
 hi haja l' arch de Sant Martí
 volent donarse importancia.
 Fins lo mateix Abdallah,
 que sever la porta guarda,
 s' ha posat un turbant nou
 ab mitja-lluna de plata.

S' enfila al trono Al-Hakem,
 y tot encrehuant las camas
 s' assenta sobre 'ls cuixins,
 qu' ab son pes bon xich s' abaixan;
 las senyoras á la dreita
 se colocan ab gran gracia,
 y á l' esquerra 'ls cavallers
 prenen lloch; en front las damas;
 los músichs están al mitj
 ab las eynas preparadas
 esperant que 'l Rey indiqui
 lo comens de la vetllada;
 mes lo Rey está distret
 mirant de regull á Fátima,
 que brilla per sa bellesa
 entre tantas donas macas,
 tal com brilla una cinquena
 entre quartos barrejada.

Potser si escribias á n' aqueix jove que 't va seduhir, ell se resoldria...

—¡Oh, no! .. deya la joveneta.—Escriurerli, no puch de cap manera.

--Perqué?

—Perque encara no hi ha prou confiansa.

·*·

Qu' es hidròpica la Mercé
y li queda poch que viure,
digueren en lo café.....
Son marit qu' ho sentigué,
no sé perquè, s' en vá riure.

JOSEPH DEL NOYA

·*·

Un cassador d' ofici, que no havia agafat res en tot lo demati, de cop s' adoná de duas llebras ajassadas, una tan prop de l' altra, que 's tocavan.

Mentras alsava poch á poch lo gallet de sa escopeta deya de baix en baix:

--Animas santas, si las mato totes duas d' un plegat n' hi haurá una per vosaltras.

Apunta... tira... queda una llebra stesa y l' altra fuig corrent.

Y 'l cassador signantla ab lo dit cridava:

—Animetas santas, aquesta morta, aquesta es la meva! Aquella malahida que fuig corrents... ¿la veyeu? ¿la veyeu? ¡Aquella es la vostra!

·*·

Fas veure qu' estich tronat,
Y vius molt equivocada
Puig l' altre dia vaig treure
La meva capa empenyada.

D. M. TORRES

·*·

La Beleta, noya pobre, mes aixerida com un pèsol, servia á una senyora que li va senyalar de dot, per quant se casés, dos duros.

—Quan hajas trobat lo xicot, li digué, veniume á veure tots dos y encare pot ser hi afegiré alguna coseta

Un quan temps després la Bel y en Jan, que ja s' estimavan. anaren á visitar la senyora.

—Veliaqui 'l meu nuvi, senyora!

—Com! Aixó tan lleig!

—Senyora! encara gracias! Que vol trobar per dos duros!

No vull que te posis séria
Quant estigues aprop meu,
Pera que la gent no digue
Que de veurerme 't sap grèu.

·*·

La Tuyetas de 'n Segú
se banyaba 'n un quartet.
quan de prompte entrá 'n Pepet
Creyent no hi havia ningú:
Suptat, ovira y no s' mou.
—Qué pensas? ella digui.
—Res..... diu ell; en lo jardí
qu' hi ha prop del Portal Nou.

LO CEGO

·*·

Una dama d' aquellas que passen la cartilla, explicava á una amiga la historia del seu primer desli.

—T' ho juro, filla,—li deya.—Tot va ser perque 'l malvat me vá agafar de sorpresa.

—¿Y no vés cridar?—li preguntá l' amiga.

—Com una esperitala; pero... vá ser nou mesos després.

CENTRE CATALA

Segons datos que 'ns acaba de donar la C. D. de dit Centre, no es possible l' inauguració del nou local lo dia de San Joan com se pensaba, per la sensilla rahó de que habentse presentat aquestos últims dias ab molta humitat, no hi hagut temps suficient pera deixar acabadas las decoracions y lo bonich teló de boca que pinta 'l secretari de la Societat, nostre amich En Clodomiro Gandolfo.

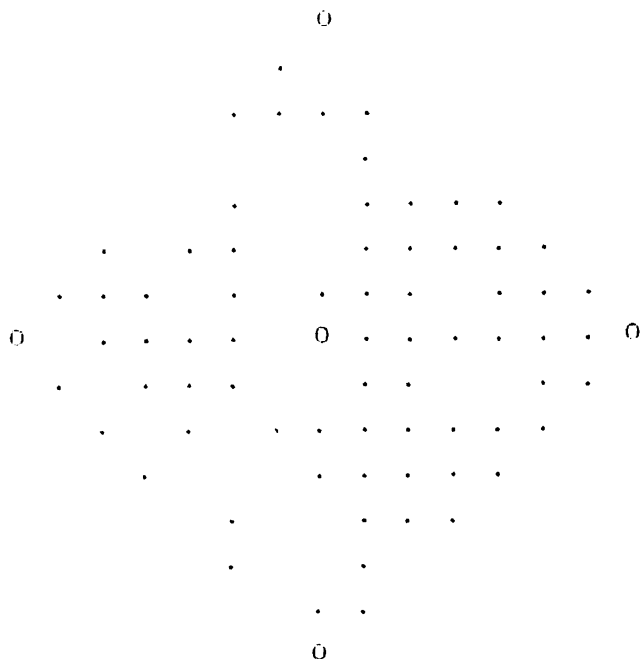
Dita inaugura.ió tindrà lloch definitivament durant la primera quinsena del mes de Juliol, poch dias després una funció dramática y lo dia de San Jaume, patró d' Espanya, un gran ball de societat. De manera que 'n el espay de quinse dias poch més ó menos, disfrutaran 'ls socis del Centre de tres funcions variadas.

Felicitem á la C. D. per l' acert que demostra 'n lo comens de temporada d' ivern, desitjan que 'n tots sos actes estiga tan oportuna.

TRENCA CLOSCAS

Rombo de punts

Posá una lletra en cada punt, que llegint en totes direccions, donguin, las lletres, lo nom d' un instrument.

UN TANOCA GEOMÉTRICH

Xaradas

Una es dos, y dos es una
y una y dos es hom' tot sol;
y cavila,
 que mon *tot* en altre parla,
 aixó és, en espanyol
 també 's grilla.
 Tu t' has menjat ma *prima*
 y no tenir *dos* te dol;
 y cavila,
 que si encertas lo problema
 jo 't faré *tot*, per mussol
 que tu sigas.

UN BORNÍ

2^a.

Si apreto ta *prima*,
 es perque t' estimo,
 y *segona* prenh
 quant me costipo.
 No me atrapas nena
 qu' hi fos ya prou greix.
 Ab *prima* invertida
 agafas molt peix.

L' oradó Comerma,
 conferencia ha dat
 y 'l seu *dos prima*
 bastant m' agradat.
 Lo *tot* es molt bó,
 prenentlo sovint
 segons m' diu l' ávia,
 d' un fill del pais.

D. MARTÍ TORRES.

Endevinalla

Endevinar quina es la cosa que 'l que la fá,
 la fá per vendre; 'l que la compra, no s' en
 serveix y 'l que s' en serveix, no la cuida.

Geroglifich

TÚ NOYA JO

M

ESCALIERE

Las soluciones se donarán en lo número vinent.

Solució del N.º 2

Xarada - Pitarra.

CORRESPONDENCIA

Hem rebut solucions de la xarada de Un Fandilleta, Filemon, Un ganso, Xurriaca y Tamberlick.

Senyor Torres—Vá la xarada y una cantarella.

Senyor Bunyol—Ab los que fá vosté n' hauria pera fer una bunyolada. No sigui pesat, home, y si fá algun trevallet reflexioni'l hé avans, puig nosaltres no podem admetre frivolitats com las que vosté eserin.

Senyor Borní—Insertem la seva xarada.

Senyor Un Rabadá—Ab los miltos hi entendré molt... Son soneto no té ni cap ni peus.

Senyor L. T.—Contestarem á la seva carta.

Senyor Pau Estoras—Passi 'l favor d' escriure una mica més clar.

Senyor R. F. y S.—Los amichs que l' aconsellent l' ensarronan, perque los seus treballs literaris no fan per casa.

Senyor Tanoca—Queda servit.

Senyor Calssasas—Tornisent 'l llet que lo que vosté 'ns ha enviat com nou, podria anar dins d' un cové.